

Arrest

nr. 319 360 van 6 januari 2025
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat L. MEURIS
Schumanplein 10
3620 LANAKEN

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn, op 12 september 2024 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 3 september 2024 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 5 november 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 november 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken A. MAES.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat L. MEURIS en van advocaat Ö. SOZEN, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor verweerder.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Verzoeker verklaart van Marokkaanse nationaliteit te zijn.

Op 20 oktober 1992 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 8 maanden voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 19 mei 1994 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 4 maanden voor de aanschaffing, aankoop, invoer en bezit van verdovende middelen.

Op 28 mei 1996 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van één maand voor valsheid in geschrifte.

Op 14 februari 2000 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Tongeren veroordeeld tot een gevangenisstraf van twee maanden voor diefstal door middel van braak, inklimming of valse sleutels.

Op 4 december 2014 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 36 maanden voor de invoer, handel en bezit van verdovende middelen en deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon.

Op 1 april 2014 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Op dezelfde dag kreeg verzoeker eveneens een inreisverbod opgelegd van 8 jaar (bijlage 13sexies).

Op 19 november 2015 werd verzoeker door de correctionele rechtbank van Hasselt veroordeeld tot een gevangenisstraf van 30 maanden effectief voor inbreuken op de drugwetgeving en zijn staat van herhaling.

Op 13 september 2017 diende verzoeker een aanvraag tot humanitaire regularisatie in op basis van artikel 9bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

Op 23 oktober 2017 verklaarde de Dienst Vreemdelingenzaken de voormelde aanvraag onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad). Bij arrest nr. 215 095 van 14 januari 2019 verwierp de Raad het beroep.

Op 21 februari 2020 diende verzoeker een nieuwe aanvraag tot humanitaire regularisatie in op basis van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet.

Op 19 augustus 2020 legde de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie (hierna: de gemachtigde) verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies). Verzoeker kreeg eveneens een inreisverbod opgelegd van 15 jaar (bijlage 13sexies).

Op 27 april 2022 werd verzoeker door het hof van beroep van Antwerpen veroordeeld tot een gevangenisstraf van 40 maanden voor inbreuken op de drugwetgeving en verboden wapenbezit.

Op 5 april 2024 verklaarde de gemachtigde de aanvraag van 25 februari 2020 onontvankelijk. Tegen deze beslissing diende verzoeker een beroep in bij de Raad. Bij arrest nr. 319 359 van 6 januari 2025 verwierp de Raad het beroep.

Op 3 september 2024 legde de gemachtigde verzoeker een bevel op om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“Aan de Heer, die verklaart te heten(1):

Naam: (...) Voornaam: (...) Geboortedatum: (...) Nationaliteit: Marokko

wordt het bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen(2), tenzij hij/zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

REDEN VAN DE BESLISSING EN VAN DE AFWEZIGHEID VAN EEN TERMIJN OM HET GRONDGEBIED TE VERLATEN:

Het bevel om het grondgebied te verlaten wordt afgegeven in toepassing van volgend(e) artikel(en) van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en volgende feiten en/of vaststellingen:

Artikel 7, alinea 1:

☐ 1° wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

De betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie.

☐ 3° wanneer hij door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt op 20.10.1992 voor diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels (meermaals) en poging diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels en diefstal (meermaals). Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden kreeg.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt op 19.05.1994 voor verdovende middelen: aanschaffing/aankoop: invoer: bezit. Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden kreeg.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Tongeren op 14.02.2000 voor diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels. Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden kreeg.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt op 04.12.2014 voor verdovende middelen: handel: invoer zonder vergunning: bezit zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon en psychotische stoffen: handel: invoer en bezit zonder vergunning. Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden kreeg met probatie-uitstel 3 jaar voor de helft. Dit uitstel werd herroepen op 19.11.2015.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt op 19.11.2015 voor verdovende middelen: bezit zonder vergunning: verkoop/ het te koop stellen zonder vergunning (herhaling). Feiten waarvoor betrokkene een definitieve veroordeling van 30 maanden kreeg.

Betrokkene werd veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen op 27.04.2022 voor wapens-verboden wapen-fabricatie, verkoop, invoer, dragen; inbreuk op de wetgeving inzake drugs; verdovende middelen- Cannabis- Cocaine en Heroïne. Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf kreeg van 40 maanden.

Het arrest dd. 27.04.2022 van het hof van beroep te Antwerpen stelt dat betrokkene in de periode tussen 12.08.2020 en 31.05.2021 handelde in heroïne, cocaïne en cannabis. Verdovende middelen houden niet alleen reële gevaren in voor de volksgezondheid maar leiden ook tot maatschappelijke overlast en (ernstige) randcriminaliteit. Betrokkene werd evenwel enkel gedreven door een drang naar gemakkelijk geldgewin, daarbij volledig de gevaren van zijn handelen voor de gezondheid en de levenskwaliteit van – vaak jonge – druggebruikers negerende. Hij blijkt geen onbekende bij het gerecht en liep reeds diverse veroordelingen wegens inbreuken op de drugwetgeving alsook twee veroordelingen wegens vermogensdelicten en een veroordeling wegens valsheid in geschriften en verboden wapendracht. Betrokkene trekt duidelijk geen lessen uit zijn veroordelingen en is dus hardleers. Het wijst erop dat hij geen lessen heeft getrokken uit zijn eerdere veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat betrokkene opnieuw dergelijke staffbare feiten zal begaan. Door zijn persoonlijk gedrag mag er worden aangenomen dat hij een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Gezien het winstgevende karakter van deze feiten en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

☐ 12° wanneer een vreemdeling het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar, betekend aan betrokkene op 20.08.2020.

Artikel 74/13

Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 04.04.2024. Betrokkene verklaart sinds geboorte in België te zijn en nooit in het bezit te zijn geweest van een Marokkaans paspoort of identiteitskaart.

Betrokkene verloor zijn verblijfsrecht op 01.04.2015. Hij diende een aanvraag verblijfsmachtiging op basis van art. 9 bis in op

13.09.2017 en op 21.02.2020. Deze werden beide onontvankelijk bevonden en betekend op 23.10.2017 en op 08.04.2024. Betrokkene tekende beroep aan op 11.02.2018 bij de RVV tegen de beslissing van 23.10.2017. De RVV verklaarde het beroep nietig op 14.01.2019. Op 22.04.2024 werd er beroep aange tekend bij de RVV tegen de beslissing tot ontvankelijkheid van 08.04.2024.

Hij verklaarde geen duurzame relatie of minderjarige kinderen te hebben in België. Hij zou een dochter hebben, (...), (...), nationaliteit België/Nederland, woonachtig bij haar moeder in Nederland, betrokkene zijn ex-partner, mevrouw (...) waarvan familienaam, geboortedatum en exact adres onbekend, doch woonachtig in Maastricht, nationaliteit Nederland. Betrokkene verklaart "soms" in contact te staan met zijn dochter, doch niet meer met zijn ex-partner.

Hij stelde verder wel verschillende familieleden te hebben in België, waaronder zijn moeder, 3 broers en 3 zussen:

- Moeder: (...) (...); zij heeft de Belgische nationaliteit
- Broer: (...) (...): K-kaart n° (...) afgeleverd te Hasselt geldig tot 08.03.2033 (gesupprimeerd op 07.08.2023), momenteel gedetineerd in Hasselt
- Broer: (...) (...): K Kaart Nr. (...) afgeleverd te Grobbendonk geldig tot 06.11.2033
- Broer: (...) (...): hij heeft de Belgische nationaliteit
- Zus: (...) (...): Zij heeft de Belgische nationaliteit
- Zus (...) (...): F+ Kaart Nr. (...) afgeleverd te Hasselt geldig tot 07.10.2025
- Zus (...) (...): zij is niet gekend bij de Dienst Vreemdelingenzaken

Voorts verklaarde hij nog verschillende nonkels, tantes, neven en nichten in België te hebben. De bescherming die artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens (EVRM) biedt, beperkt het gezin hoofdzakelijk tot de ouders en de (minderjarige) kinderen. Overeenkomstig de rechtspraak van het EHRM (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Litouwen; EHRM 17 februari 2009, Onur/Groot-Brittannië; Mole N., *Asylum and the European Convention on Human Rights*, Straatsburg, Council of Europe Publishing, 2007, 97) kan slechts van een door artikel 8 van het EVRM beschermd familie- en gezinsleven tussen verwanten worden gesproken indien, naast de afstammingsband, een vorm van afhankelijkheid blijkt. In casu beperkt betrokkene zich ertoe te stellen dat zijn familieleden op het grondgebied verblijven. Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er dient eveneens te worden genoteerd dat betrokkene sinds 31.05.2021 is opgesloten in de gevangenis en dat zijn familieleden hem niet bezoeken in de gevangenis.

Bovendien heeft betrokkene inbreuken gepleegd die de openbare orde van het land schaden zoals bepaald in artikel 8§2 van het EVRM. Uit de bepalingen van het tweede lid van art. 8 van het EVRM blijkt dat het recht op eerbieding van het privé- en gezinsleven niet absoluut is. Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd.

Betrokkene verklaart niet te lijden aan een ziekte dewelke hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar Marokko.

Hij stelde niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat hij in België geboren is en omdat zijn ganse familie hier woont. Betrokkene verklaart als kind in België te hebben school gelopen, alsook te hebben gewerkt als loodgieter/lasser tot 1997. Nadien heeft hij ook zwartwerk verricht gezien hij zich sindsdien niet meer in een reguliere verblijfssituatie bevond. Hij reikt echter geen elementen aan die een mogelijke vrees in het kader van artikel 3 EVRM zouden rechtvaardigen. Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM.

Een mogelijke schending van artikel 3 en 8 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Artikel 74/14: Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek wordt toegestaan:

- ☐ Artikel 74/14 §3, 1°: er bestaat een risico op onderduiken.

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem betekend werd op 01.04.2015, 20.08.2020. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

5° Betrokkene maakt het voorwerp uit van een inreisverbod in het Rijk of een andere lidstaat dat noch opgeheven, noch opgeschort werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 20.08.2020. Gezien betrokkene geen gevolg geeft aan het verblijfsverbod dat hem/haar werd opgelegd, kunnen we besluiten dat een vrijwillige uitvoering van het bevel uitgesloten is.

□ Artikel 74/14 §3, 3°: de onderdaan van een derde land is een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt op 20.10.1992 voor diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels (meermaals) en poging diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels en diefstal (meermaals). Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden kreeg.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt op 19.05.1994 voor verdovende middelen: aanschaffing/aankoop: invoer: bezit. Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden kreeg.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Tongeren op 14.02.2000 voor diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels. Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden kreeg.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt op 04.12.2014 voor verdovende middelen: handel: invoer zonder vergunning: bezit zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon en psychotische stoffen: handel: invoer en bezit zonder vergunning. Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden kreeg met probatie-uitstel 3 jaar voor de helft. Dit uitstel werd herroepen op 19.11.2015.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt op 19.11.2015 voor verdovende middelen: bezit zonder vergunning: verkoop/ het te koop stellen zonder vergunning (herhaling). Feiten waarvoor betrokkene een definitieve veroordeling van 30 maanden kreeg.

Betrokkene werd veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen op 27.04.2022 voor wapens-verboden wapen-fabricatie, verkoop, invoer, dragen; inbreuk op de wetgeving inzake drugs; verdovende middelen- Cannabis- Cocaine en Heroïne. Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf kreeg van 40 maanden.

Het arrest dd. 27.04.2022 van het hof van beroep te Antwerpen stelt dat betrokkene in de periode tussen 12.08.2020 en 31.05.2021 handelde in heroïne, cocaïne en cannabis. Verdovende middelen houden niet alleen reële gevaren in voor de volksgezondheid maar leiden ook tot maatschappelijke overlast en (ernstige) randcriminaliteit. Betrokkene werd evenwel enkel gedreven door een drang naar gemakkelijk geldgewin, daarbij volledig de gevaren van zijn handelen voor de gezondheid en de levenskwaliteit van – vaak jonge – druggebruikers negerende. Hij blijkt geen onbekende bij het gerecht en liep reeds diverse veroordelingen wegens inbreuken op de drugwetgeving alsook twee veroordelingen wegens vermogensdelicten en een veroordeling wegens valsheid in geschriften en verboden wapendracht. Betrokkene trekt duidelijk geen lessen uit zijn veroordelingen en is dus hardleers. Het wijst erop dat hij geen lessen heeft getrokken uit zijn eerdere veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat betrokkene opnieuw dergelijke staffbare feiten zal begaan. Door zijn persoonlijk gedrag mag er worden aangenomen dat hij een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.

Gezien het winstgevend karakter van deze feiten en de maatschappelijke ernst van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Terugleiding naar de grens

REDEN VAN DE BESLISSING TOT TERUGLEIDING NAAR DE GRENS:

Met toepassing van artikel 7, tweede lid, van de wet van 15 december 1980, is het noodzakelijk om de betrokkene zonder verwijl naar de grens te doen terugleiden, met uitzondering van de grens van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen² om de volgende redenen:

Betrokkene wordt door zijn gedrag geacht de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden, zie motivatie artikel 7, alinea 1, 3° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Reden waarom geen termijn voor vrijwillig vertrek:

Er bestaat een risico op onderduiken, zie motivatie artikel 74/14, 1° in het luik 'bevel om het grondgebied te verlaten'.

Artikel 3 EVRM

Betrokkene verklaart niet te lijden aan een ziekte dewelke hem belemmert om te reizen en/of terug te keren naar Marokko.

Hij stelde niet te kunnen terugkeren naar Marokko omdat hij in België geboren is en omdat zijn ganse familie hier woont. Betrokkene verklaart als kind in België te hebben school gelopen, alsook te hebben gewerkt als loodgieter/lasser tot 1997. Nadien heeft hij ook zwartwerk verricht gezien hij zich sindsdien niet meer in een reguliere verblijfssituatie bevond. Hij reikt echter geen elementen aan die een mogelijke vrees in het kader van artikel 3 EVRM zouden rechtvaardigen. Het administratief dossier bevat verder geen elementen waaruit zou blijken dat de betrokkene bij terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen onderworpen te worden aan een onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Een mogelijke schending van artikel 3 EVRM werd niet aannemelijk gemaakt.

Vasthouding

REDEN VAN DE BESLISSING TOT VASTHOUDING:

(...).

2. Over de ontvankelijkheid

De bestreden beslissing bevat in het instrumentum ook een beslissing tot vasthouding. Overeenkomstig artikel 71, eerste lid van de Vreemdelingenwet is een beslissing tot vasthouding enkel aanvechtbaar bij de raadkamer van de correctionele rechtbank van de verblijfplaats in het Rijk of van de plaats waar de vreemdeling werd aangetroffen. De Raad is zonder rechtsmacht om kennis te nemen van een beroep tegen deze beslissing. Het vierde middel van huidig beroep tegen deze vasthoudingsbeslissing is dan ook onontvankelijk.

3. Onderzoek van het beroep

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt dat verzoeker in de middelen de schending aanvoert van de artikelen 7, 74/13 en 74/14 van de Vreemdelingenwet, van artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), het motiveringsbeginsel en het evenredigheidsbeginsel. Louter in de vordering tot schorsing voert verzoeker eveneens de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag voor de Rechten van de Mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM).

Hij licht het middel toe als volgt:

“3.1. Verzoek tot nietigverklaring van de beslissing om het grondgebied te verlaten :

Dat overeenkomstig art. 39/2, §2 van de Vreemdelingenwet een beroep tot nietigverklaring mogelijk is ingeval van “overtreding van hetzij substantiële, hetzij op straffe van nietigheid voorgeschreven vormen, overschrijding of afwending van macht.”

De beslissing van Dienst Vreemdelingenzaken is in de eerste plaats gebaseerd op artikel 7, alinea 1 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 7, alinea 1, 1° Vreemdelingenwet moet de minister of zijn gemachtigde een bevel om het grondgebied binnen een bepaalde termijn te verlaten, afgeven aan de vreemdeling die noch gemachtigd noch toegelaten is tot een verblijf van meer dan drie maanden in het Rijk of om er zich te vestigen, wanneer hij in het Rijk verblijft zonder houder te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten.

Artikel 2 Vreemdelingenwet bepaalt dat de vreemdeling dient te beschikken over volgende documenten:

- *Documenten die vereist zijn krachtens een internationaal verdrag, een wet of een koninklijk besluit;*
- *Een geldig paspoort of van een daarmee gelijkgestelde reistitel, voorzien van een visum of van een visumverklaring, geldig voor België, aangebracht door een Belgische diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger of door een diplomatieke of consulaire vertegenwoordiger van een Staat die partij is bij een internationale overeenkomst betreffende de overschrijding van de buitengrenzen, die België bindt.*

Verzoeker heeft op 24.02.2022 middels schrijven van zijn voormalige raadsman, Mr. R. G, een aanvraag ingediend in het kader van artikel 9bis Vreemdelingenwet.

In het kader van zijn aanvraag conform artikel 9bis Vreemdelingenwet, heeft verzoeker reeds verschillende stukken aangeleverd om zijn identiteit te kunnen aantonen.

Hierbij werden volgende stukken bijgebracht :

- *E-mail gemeente Lummen dd. 02.08.2019*
- *Memo van het (Nederlands) Ministerie van Binnenlandse Zaken en Koninkrijksrelaties dd. 24.04.2012;*
- *Een uittreksel uit het bevolkingsregister van de gemeente Lummen dd. 28.08.2019;*

- Een uittreksel uit zijn geboorteakte;

Er dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker wel degelijk beschikt over voldoende bewijskrachtige documenten om zijn identiteit aan te tonen.

Met betrekking tot deze verblijfsaanvraag loopt er op dit ogenblik nog een procedure voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, gekend onder het rolnummer (...).

Zolang er met betrekking tot deze aanvraag nog geen arrest is geveld, dient er te worden vastgesteld dat verzoeker op grond van artikel 7 Vreemdelingenwet nog geen bevel kan krijgen om het grondgebied te verlaten.

Verder is het bevel om het grondgebied te verlaten ook gebaseerd op artikel 7, alinea 1, 3° Vreemdelingenwet, met name omdat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde of de nationale veiligheid te kunnen schaden.

Artikel 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Verzoeker betwist dat de motivering afdoende is en de bestreden beslissing aldus in strijd is met het motiveringsbeginsel.

De Dienst Vreemdelingenzaken verwijst hiervoor naar de verschillende strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker.

Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen kan weliswaar een indicator zijn voor het gevaar van de betrokkene, maar is niet het enige element waarmee rekening moet worden gehouden (Grondwettelijk Hof 18 juli 2019, T. Vreemd. 2020, afl. 1, 35).

De verwijzing naar het "persoonlijk gedrag" van de betrokkene vereist dat de overheid een individueel onderzoek verricht en haar beslissing motiveert met verwijzing naar concrete, relevante en bewezen handelingen die door betrokkene zijn gesteld (Grondwettelijk Hof 18 juli 2019, T. Vreemd. 2020, afl. 1, 35).

Verzoeker stelt dienaangaande vast dat verweerder heeft nagelaten om een dergelijke concrete en actuele beoordeling te maken, rekening houdend met de huidige situatie van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom verweerder van oordeel is dat er nog een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid zodat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd (R.v.St. 8 maart 2006, TBP 2007, afl. 6, 379).

Men dient bij de beoordeling ook steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, 29).

Er kan van verzoeker niet worden verwacht dat hij zou terugkeren naar Marokko.

Verzoeker is geboren in België en heeft nooit een Marokkaanse identiteitskaart gehad.

Verschillende familieleden van verzoeker verblijven op dit ogenblik ook in België.

Er dient aldus te worden vastgesteld dat verzoeker geen enkele band heeft met Marokko.

Een terugkeer naar Marokko zou aldus strijdig zijn met het evenredigheidsbeginsel en artikel 74/13 Vreemdelingenwet, zijnde het hoger belang van het gezins- en familieleven.

Dat verzoeker verder wordt verweten dat hij, in strijd met artikel 7, alinea 1, 12° Vreemdelingenwet geen gevolg zou hebben gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar.

Dat verzoeker evenwel al geruime tijd gedetineerd is, en aldus geen uitvoering kon geven aan enig inreisverbod.

3.2. Verzoek tot nietigverklaring van de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan :

Dat verweerder in haar bestreden beslissing van oordeel is dat art. 74/14, §3 van de Vreemdelingenwet van toepassing is, en er aldus afgeweken zou kunnen worden van de middels §1 voorziene termijn om het grondgebied te verlaten.

Dit artikel bepaalt het volgende:

“ § 3. Er kan worden afgeweken van de termijn bepaald in § 1 indien :

1° er een risico op onderduiken bestaat, of;

2° de onderdaan van een derde land de opgelegde preventieve maatregel niet heeft gerespecteerd, of; 3°

de onderdaan van een derde land [2 een bedreiging is voor de openbare orde of de nationale veiligheid]2, of;

4° [3 ...]3

5° [3 het verblijf van de onderdaan van een derde land werd beëindigd of ingetrokken met toepassing van de artikelen 11, § 2, 4°, 13, § 4, 5°, 74/20 of 74/21, of;]3

6° [3 het verzoek om internationale bescherming van een onderdaan van een derde land werd niet-ontvankelijk verklaard op grond van artikel 57/6, § 3, eerste lid, 5°, of werd als kennelijk ongegrond beschouwd op grond van artikel 57/6/1, § 2.]3

In dit geval bepaalt de beslissing tot verwijdering een termijn van minder dan zeven dagen ofwel geen enkele termijn.]1”

Dat verzoeker van oordeel is dat er geenszins aan deze bepaling is voldaan :

- Dat verzoeker niet verweten kan worden dat hij zich niet gehouden zou hebben aan een eerder betekend bevel om het grondgebied te verlaten, noch enig inreisverbod.

Dat verzoeker evenwel al geruime tijd en diverse malen gedetineerd is, en aldus geen uitvoering kon geven aan enig inreisverbod en/of bevel om het grondgebied te verlaten.

- De Dienst Vreemdelingenzaken is van oordeel dat verzoeker een gevaar voor de openbare orde of de nationale veiligheid zou uitmaken.

Zij verwijst hiervoor naar de verschillende strafrechtelijke veroordelingen van verzoeker.

- Het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen kan weliswaar een indicator zijn voor het gevaar van de betrokkene, maar is niet het enige element waarmee rekening moet worden gehouden (Grondwettelijk Hof 18 juli 2019, T. Vreemd. 2020, afl. 1, 35).

De verwijzing naar het “persoonlijk gedrag” van de betrokkene vereist dat de overheid een individueel onderzoek verricht en haar beslissing motiveert met verwijzing naar concrete, relevante en bewezen handelingen die door betrokkene zijn gesteld (Grondwettelijk Hof 18 juli 2019, T. Vreemd. 2020, afl. 1, 35).

Verzoeker stelt dienaangaande vast dat verweerder heeft nagelaten om een dergelijke concrete en actuele beoordeling te maken, rekening houdend met de huidige situatie van verzoeker.

Uit de bestreden beslissing blijkt niet waarom verweerder van oordeel is dat er nog een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid zodat de beslissing niet afdoende is gemotiveerd (R.v.St. 8 maart 2006, TBP 2007, afl. 6, 379)

Men dient bij de beoordeling ook steeds een belangenafweging te maken tussen enerzijds het doel en de gevolgen van de administratieve voorschriften zoals voorzien in de wet en anderzijds de min of meer gemakkelijke toepassing ervan en de ongemakken die hierdoor veroorzaakt worden in een concreet geval (R.v.St. nr. 58.969, 01.04.96, TVR 97, 29).

Dat de beslissing vanwege verweerder om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan in strijd zou zijn met het motiveringsbeginsel, alsook het evenredigheidsbeginsel.

3.3. Verzoek tot nietigverklaring van de beslissing tot terugleiding naar de grens :

Verweerder is (ten onrechte) van oordeel dat verzoeker, in toepassing van art. 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet, vastgehouden dient te worden tot de tijd, nodig voor de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten.

Art. 7, tweede lid Vreemdelingenwet bepaalt dienaangaande het volgende :

“Te dien einde, en tenzij andere afdoende maar minder dwingende maatregelen doeltreffend kunnen worden toegepast, kan de vreemdeling vastgehouden worden voor de tijd die strikt noodzakelijk is voor de uitvoering van de maatregel, meer in het bijzonder wanneer er een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan.”

Verzoeker verwijst hiervoor naar zijn eerder gevoerde argumentatie en is van oordeel is dat er niet voldaan is aan deze voorwaarden. Verzoeker betwist dat er sprake zou zijn van “een risico op onderduiken bestaat of wanneer de vreemdeling de voorbereiding van de terugkeer of de verwijderingsprocedure ontwijkt of belemmert, en zonder dat de duur van de vasthouding twee maanden te boven mag gaan”.

Dat deze beslissing eveneens in strijd is met het motiveringsbeginsel, alsook het evenredigheidsbeginsel.

3.4. Verzoek tot nietigverklaring van de beslissing tot vasthouding :

(...)

3.5. Verzoek tot schorsing van de (bestreden) beslissing vanwege de DVZ :

Dat art. 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet bepaalt dat de schorsing van tenuitvoerlegging kan worden bevolen indien er “ernstige middelen worden aangevoerd die de vernietiging van de aangevochten akte kunnen verantwoorden en op voorwaarde dat de onmiddellijke tenuitvoerlegging van de akte een moeilijk te herstellen ernstig nadeel kan berokkenen.”

Dat verzoeker onder punt 3.1. t/m 3.4. reeds meer dan voldoende ernstige middelen aanvoerde die de vernietiging van het bestreden bevel zouden verantwoorden.

Dat de tenuitvoerlegging van het bevel om het grondgebied te verlaten bovendien een moeilijk te herstellen ernstig nadeel zou berokkenen aan verzoeker.

De enige familie die verzoeker heeft bevindt zich in België.

Verzoeker heeft, buiten zijn nationaliteit, geen enkele band met Marokko.

Een terugkeer naar Marokko zou aldus in strijd zijn met artikel 8 EVRM, zijnde het recht op eerbiediging van zijn privé, familie- en gezinsleven.

Dat art. 39/82, §2 van de Vreemdelingenwet dienaangaande bepaalt dat er voldaan is aan de voorwaarde van ‘een moeilijk te herstellen ernstig nadeel’ indien er een ernstig middel, gesteund op de grondrechten van de mens, kan worden aangevoerd.

Dat i.c. aan deze voorwaarde is voldaan.”

Verzoeker wijst erop dat de bestreden beslissing gebaseerd is op artikel 7, alinea 1 van de Vreemdelingenwet dat verwijst naar de afwezigheid van de in artikel 2 van de Vreemdelingenwet opgenomen documenten als grond voor de afgifte van een bevel tot verlaten van het grondgebied. Verzoeker stelt dat hij op 24 februari 2022 een aanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet heeft ingediend waarbij hij verschillende stukken heeft aangeleverd die zijn identiteit aantonen. Hij stelt dat die aanvraag werd afgewezen en er nog een procedure loopt voor de Raad, gekend onder het rolnummer 314 287 en dat zolang nog geen arrest is gevelde in die zaak, verzoeker geen bevel kon krijgen op grond van artikel 7 van de Vreemdelingenwet.

Verder verwijst verzoeker naar artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet en stelt dat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom de gemachtigde van oordeel is dat er nog een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid. Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing niet afdoende is gemotiveerd en wijst erop dat de gemachtigde geen concrete en actuele beoordeling heeft gemaakt rekening houdend met zijn huidige situatie. Er kan niet van hem verwacht worden dat hij terug zou keren naar Marokko aangezien hij in België is geboren, verschillende familieleden hier heeft, nooit de Marokkaanse identiteitskaart heeft gehad en geen enkele band heeft met het land. In deze wijst hij op het hoger belang van het gezins- en familieleven uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. Concreet wat betreft het feit dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar, wijst verzoeker erop dat hij al geruime tijd gedetineerd is, zodat hij geen uitvoering kon geven aan enig inreisverbod.

Met betrekking tot de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan betwist verzoeker dat er aan de voorwaarden van artikel 74/14, § 3 van de Vreemdelingenwet is voldaan. Opnieuw stelt hij dat hij omwille van zijn detentie geen gevolg kon geven aan enig inreisverbod of bevel om het grondgebied te verlaten. Wat betreft het gevaar voor openbare orde, herhaalt verzoeker dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen wel een indicator kan zijn voor het gevaar voor de openbare orde, maar dat dit niet het enige element is waarmee moet rekening gehouden worden, er dient een individueel onderzoek te gebeuren waarbij de motivering steunt op concrete en bewezen handelingen die door verzoeker zijn gesteld. Volgens verzoeker is er geen individueel onderzoek gebeurd en blijkt uit de motieven niet waarom de gemachtigde van oordeel is dat er nog een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde.

Wat betreft de beslissing tot terugleiding naar de grens, zegt verzoeker artikel 7, tweede lid van de Vreemdelingenwet te citeren. Hij voert evenwel een betoog in het licht van artikel 7, derde lid van de Vreemdelingenwet.

Beoordeling

Artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 schrijft voor dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen en dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip 'afdoende' impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing (RvS 6 september 2002, nr. 110.071, RvS 21 juni 2004, nr. 132.710). De motivering moet in dit opzicht dus draagkrachtig zijn, hetgeen wil zeggen dat de motivering voldoende duidelijk, juist, niet tegenstrijdig, pertinent, concreet, precies en volledig moet zijn (RvS 31 augustus 2009, nr. 195.654).

Betreffende de aangevoerde schending van het evenredigheidsbeginsel als specifieke vorm van het redelijkheidsbeginsel, merkt de Raad op dat dit beginsel de Raad niet toestaat het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De gemachtigde heeft gebruik gemaakt van artikel 7, alinea 1, 1°, 3° en 12° van de Vreemdelingenwet om de beslissing tot afgifte van het bevel om het grondgebied te verlaten te motiveren. Elk van deze motieven kunnen in principe afzonderlijk het bevel schragen. Verder maakt de gemachtigde ook toepassing van artikel 74/14, § 3, 1° en 3° van de Vreemdelingenwet om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te kennen. Opnieuw kunnen in principe elk van deze motieven (enerzijds risico op onderduiken en anderzijds bedreiging voor de openbare orde) afzonderlijk de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan schragen. De gemachtigde wijst er inzake het bevel om het grondgebied te verlaten op dat verzoeker ten tijde van zijn arrestatie niet in het bezit was van een geldig identiteitsdocument, dat betrokkene in de periode tussen 1992 en 2022 verschillende keren werd veroordeeld voor feiten gelinkt aan o.a. diefstal, inbraak, drugs en wapenbezit en dat hij geen gevolg heeft gegeven aan het inreisverbod van 15 jaar dat hem op 20 augustus 2020 werd betekend.

Verzoeker verwijst naar de documenten die hij heeft aangeleverd in het kader van zijn aanvraag in het kader van artikel 9bis van de Vreemdelingenwet om aan te tonen dat hij wel degelijk over "*voldoende bewijskrachtige documenten*" beschikt om zijn identiteit aan te tonen. Zoals verzoeker aangeeft liep er met betrekking tot voorgenoemde verblijfsaanvraag een procedure voor de Raad. Bij arrest 319 359 van 6 januari 2025 heeft de Raad het beroep tegen de onontvankelijkheidsbeslissing verworpen. Met betrekking tot de identiteitsdocumenten oordeelde de Raad dat verzoeker geen document ter staving van zijn identiteit heeft aangeleverd dat in overeenstemming is met de vereisten van identificatie in het kader van een procedure artikel 9bis van de Vreemdelingenwet. Het argument van verzoeker dat hij over "*voldoende bewijskrachtige documenten*" beschikt die zijn identiteit aantonen, werd aldus niet aangenomen. Waar verzoeker stelt dat omdat op het ogenblik van het nemen van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten de procedure tegen de onontvankelijkheidsbeslissing nog liep en de gemachtigde zich aldus niet kon beroepen op artikel 7, alinea 1, 1° van de Vreemdelingenwet kan die redenering niet worden aangenomen: een dergelijke procedure bij de Raad heeft immers geen schorsende werking (artikel 39/79 van de Vreemdelingenwet).

Hoe dan ook betwist verzoeker niet dat hij niet in het bezit is van een geldig paspoort voorzien van een geldig visum/verblijfstitel op het moment van zijn arrestatie en hij aldus in het Rijk verblijft zonder in het bezit te zijn van de bij artikel 2 vereiste documenten. Dit motief op zich reeds, kan het bevel om het grondgebied te verlaten schragen.

In het kader van artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet – een volgende grond waarop de bestreden beslissing is gestoeld – verwijst verzoeker naar een arrest van het Grondwettelijk Hof om aan te geven dat het bestaan van strafrechtelijke veroordelingen een indicator kan zijn voor het gevaar van de betrokkene maar dat dit niet het enige element is waarmee rekening moet worden gehouden. Verzoeker geeft ook aan

dat er door de overheid een individueel onderzoek moet gebeuren en dat de motieven moeten verwijzen naar concrete, relevante en bewezen handelingen die gesteld zijn door verzoeker.

De bestreden beslissing verwijst naar de strafrechtelijke antecedenten van verzoeker en stelt het volgende: *“Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt op 20.10.1992 voor diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels (meermaals) en poging diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels en diefstal (meermaals). Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf van 8 maanden kreeg.*

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt op 19.05.1994 voor verdovende middelen: aanschaffing/aankoop: invoer: bezit. Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf van 4 maanden kreeg.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Tongeren op 14.02.2000 voor diefstal d.m.v. braak, inklimming of valse sleutels. Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf van 2 maanden kreeg.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt op 04.12.2014 voor verdovende middelen: handel: invoer zonder vergunning: bezit zonder vergunning een daad van deelneming zijnde aan de hoofd- of bijkomende bedrijvigheid van een vereniging, in de hoedanigheid van leidend persoon en psychotische stoffen: handel: invoer en bezit zonder vergunning. Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf van 36 maanden kreeg met probatie-uitstel 3 jaar voor de helft. Dit uitstel werd herroepen op 19.11.2015.

Betrokkene werd veroordeeld door de correctionele rechtbank van Hasselt op 19.11.2015 voor verdovende middelen: bezit zonder vergunning: verkoop/ het te koop stellen zonder vergunning (herhaling). Feiten waarvoor betrokkene een definitieve veroordeling van 30 maanden kreeg. Betrokkene werd veroordeeld door het hof van beroep te Antwerpen op 27.04.2022 voor wapens-verboden wapen-fabricatie, verkoop, invoer, dragen; inbreuk op de wetgeving inzake drugs; verdovende middelen- Cannabis- Cocaine en Heroïne. Feiten waarvoor betrokkene een definitieve gevangenisstraf kreeg van 40 maanden.”

De Raad stelt uit het administratief dossier vast dat de meest recente veroordeling van het hof van beroep van Antwerpen dateert van 27 april 2022 voor feiten van (I) verkoop, te koop aanbieden, afleveren of leveren van middelen zonder vergunning, nl. verkoop van heroïne, cocaïne en cannabis en (II) dragen, zonder wettige reden, van vrij verkrijgbare niet-vuurwapens, nl. een vuurwapen met slot.

De gemachtigde heeft zijn motivering niet beperkt tot het opsommen van de strafrechtelijke veroordelingen maar motiveert verder als volgt: *“Het arrest dd. 27.04.2022 van het hof van beroep te Antwerpen stelt dat betrokkene in de periode tussen 12.08.2020 en 31.05.2021 handelde in heroïne, cocaïne en cannabis. Verdovende middelen houden niet alleen reële gevaren in voor de volksgezondheid maar leiden ook tot maatschappelijke overlast en (ernstige) randcriminaliteit. Betrokkene werd evenwel enkel gedreven door een drang naar gemakkelijk geldgewin, daarbij volledig de gevaren van zijn handelen voor de gezondheid en de levenskwaliteit van – vaak jonge – druggebruikers negerende. Hij blijkt geen onbekende bij het gerecht en liep reeds diverse veroordelingen wegens inbreuken op de drugwetgeving alsook twee veroordelingen wegens vermogensdelicten en een veroordeling wegens valsheid in geschriften en verboden wapendracht. Betrokkene trekt duidelijk geen lessen uit zijn veroordelingen en is dus hardleers. Het wijst erop dat hij geen lessen heeft getrokken uit zijn eerdere veroordelingen en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. Het valt dan ook niet uit te sluiten dat betrokkene opnieuw dergelijke strafbare feiten zal begaan. Door zijn persoonlijk gedrag mag er worden aangenomen dat hij een voortdurend gevaar vertegenwoordigt voor de openbare orde.”*

Gelet op het voorgaande stelt de Raad vast dat de bestreden beslissing een uitgebreide motivering bevat omtrent de door verzoeker opgelopen veroordelingen. Er wordt ook concreet aangegeven waarom het gedrag van verzoeker een gevaar vormt voor de openbare orde. De Raad kan verzoeker aldus niet volgen dat de gemachtigde in zijn beoordeling niet verwijst naar concrete, relevante en bewezen handelingen. Met betrekking tot het punt van het bewezen aspect van de handelingen verwijst de Raad naar het voorgenoemd arrest van het hof van beroep van 27 april 2022. Hierin valt het volgende te lezen: *“De in hoofde van de beklaagde bewezen verklaarde feiten A (zoals gepreciseerd in de tijd) en B vormen in zijn hoofde de uiting van eenzelfde strafbare gedraging, zodat voor deze feiten vermengd slechts één straf dient te worden opgelegd, met name de zwaarste. Verdovende middelen houden niet alleen reële gevaren in voor de volksgezondheid, doch leiden ook tot maatschappelijke overlast en (ernstige) randcriminaliteit. Beklaagde werd evenwel enkel gedreven door een hang naar gemakkelijk geldgewin, daarbij volledig de gevaren van zijn handelen voor de gezondheid en de levenskwaliteit van – vaak jonge – druggebruikers negerende. [...] Beklaagde is geen onbekende bij het gerecht. Hij liep reeds diverse veroordelingen op wegens inbreuken op de drugwetgeving, alsook twee veroordelingen wegens vermogensdelicten en een veroordeling wegens valsheid in geschriften en wegens verboden wapendracht. Beklaagde trekt duidelijk geen lessen uit zijn voorgaande veroordelingen en is dus hardleers.”* De Raad verwijst tevens naar twee vonnissen van de

rechtbank van eerste aanleg Hasselt van 4 december 2014 en 19 november 2015 waarin de feiten waarvoor hij veroordelingen opliep als bewezen worden geacht.

De laatste veroordeling betreft overigens ook een veroordeling van 2022, zodus nog vrij recent, voor ernstige feiten. Raad kan aldus niet inzien hoe verzoeker de gemachtigde kan verwijten geen concrete en actuele beoordeling te hebben gemaakt waarbij rekening werd gehouden met de huidige situatie van verzoeker. De bestreden beslissing dateert van 3 september 2024. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op deze datum opgesloten was in de gevangenis als gevolg van de opgelopen veroordeling door het hof van beroep van Antwerpen. De "huidige situatie" zoals deze was op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing was de situatie waarin verzoeker opgesloten was voor de door hem gepleegde feiten.

Waar verzoeker stelt dat de motieven niet afdoende zijn doordat uit de bestreden beslissing niet blijkt waarom verweerder van oordeel is dat er nog een actueel gevaar bestaat voor de openbare orde of de nationale veiligheid, verwijst de Raad naar de voorgaande geciteerde passage uit de bestreden beslissing. Daaruit blijkt dat de gemachtigde van oordeel is dat verzoeker geen lessen trekt uit zijn eerdere veroordelingen, gezien de recente zware veroordeling in 2022, en dat hij de ernst van zijn daden niet blijkt of niet wenst in te zien, noch schijnt hij te begrijpen dat zijn gedrag maatschappelijk onaanvaardbaar is. De gemachtigde kon aldus daaruit op rechtmatige wijze besluiten dat het dan ook niet valt uit te sluiten dat verzoeker opnieuw dergelijke strafbare feiten zal begaan. Bijgevolg is het motief gestoeld op grond van artikel 7, alinea 1, 3° van de Vreemdelingenwet eveneens draagkrachtig.

Specifiek met betrekking tot de terugkeer naar Marokko wijst verzoeker zowel op het evenredigheidsbeginsel als op de het hoger belang van het gezins- en familieleven, voortvloeiend uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet. In de bestreden beslissing valt hierover het volgende te lezen:

"Betrokkene werd gehoord door een terugkeerbegeleider op 04.04.2024. Betrokkene verklaart sinds geboorte in België te zijn en nooit in het bezit te zijn geweest van een Marokkaans paspoort of identiteitskaart. [...] Hij verklaarde geen duurzame relatie of minderjarige kinderen te hebben in België. Hij zou een dochter hebben, (...), °(...)2008, nationaliteit België/Nederland, woonachtig bij haar moeder in Nederland, betrokkene zijn ex-partner, mevrouw (...) waarvan familienaam, geboortedatum en exact adres onbekend, doch woonachtig in Maastricht, nationaliteit Nederland. Betrokkene verklaart "soms" in contact te staan met zijn dochter, doch niet meer met zijn ex-partner. Hij stelde verder wel verschillende familieleden te hebben in België, waaronder zijn moeder, 3 broers en 3 zussen [...] Voorts verklaarde hij nog verschillende nonkels, tantes, neven en nichten in België te hebben. [...] Uit het administratief dossier van betrokkene blijkt echter niet dat hij in België afhankelijk zou zijn van deze familieleden. Er dient eveneens te worden genoteerd dat betrokkene sinds 31.05.2021 is opgesloten in de gevangenis en dat zijn familieleden hem niet bezoeken in de gevangenis. [...] Er is bijgevolg geen sprake van een familie- en gezinsleven dat moet worden beschermd."

Artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *"Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land"*.

Uit het voorgaande stelt de Raad vast dat de gemachtigde wel degelijk rekening heeft gehouden met artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet en onderzoek heeft gedaan naar verzoekers gezins- en familieleven in België. De gemachtigde heeft vastgesteld dat er geen sprake is van een beschermingswaardig gezins- en familieleven in hoofde van verzoeker. De Raad kan in casu niet vaststellen dat het gezins- en familieleven dat verzoeker aanhaalt onevenredig is aangetast door de bestreden beslissing. Verzoeker heeft immers wel vele familieleden in België en een meerderjarige dochter in Nederland, maar dit betreft inderdaad geen minderjarig kind waarmee een beschermingswaardig gezinsleven wordt vermoed, noch haalt verzoeker een stabiele relatie aan binnen het Schengengrondgebied. Verzoeker betwist niet dat hij enkel een meerderjarige dochter heeft die in Nederland bij haar moeder verblijft en waarmee verzoeker enkel "soms" contact heeft, noch betwist hij dat zijn vele familieleden in België hem niet komen bezoeken in de gevangenis. Zoals de gemachtigde motiveert, moet in het licht van artikel 8 van het EVRM en de relevante rechtspraak van het EHRM daaromtrent erop worden gewezen dat vooraleer een beschermingswaardige relatie tussen meerderjarige verwanten kan worden aangenomen, een bijkomende band van afhankelijkheid moet worden aangetoond. Dat is in casu niet het geval.

Waar verzoeker nog stelt dat hij geen gevolg kon geven aan enig reisverbod daar hij al geruime tijd gedetineerd is, overweegt de Raad als volgt. De bestreden beslissing spreekt inderdaad over een inreisverbod van 15 jaar dat hem betekend werd op 20 augustus 2020. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op dezelfde datum ook een bevel heeft gekregen om het grondgebied te verlaten. Ook blijkt dat hij vanaf 20 oktober 2020 in vrijheid werd gesteld. Hij werd vervolgens op 30 mei 2021 opnieuw van zijn vrijheid beroofd. Hieruit blijkt dat verzoeker zich in die periode wel in de mogelijkheid bevond om gevolg te geven aan het bevel om het grondgebied te verlaten en vervolgens het inreisverbod. Bovendien blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker reeds op 1 april 2015 een inreisverbod van acht jaar heeft opgelegd gekregen, waaraan hij ook geen gevolg heeft gegeven. Verzoeker kan aldus niet worden gevolgd in zijn

argument. Hoe dan ook, zelfs indien kan aangenomen worden dat verzoeker op het ogenblik van de bestreden beslissing, als gedetineerde niet kon voldoen aan het bevel om het grondgebied te verlaten of het inreisverbod, wordt hiermee niet ontkracht dat verzoeker *“het voorwerp uitmaakt van een inreisverbod dat noch opgeschort noch opgeheven is”*, zodat de gemachtigde ook op grond van artikel 7, alinea 1, 12° van de Vreemdelingenwet het bevel rechtmatig kon schragen.

Met betrekking tot de beslissing om geen termijn voor vrijwillig vertrek toe te staan, herhaalt de Raad dat die beslissing stoelt op twee motieven, die elk afzonderlijk, indien rechtmatig, de beslissing om geen vrijwillige vertrektermijn toe te staan, kunnen schragen. Het eerste motief stoelt op het risico op onderduiken, het tweede motief op het gevaar voor de openbare orde. Zelfs indien de kritiek van verzoeker aangaande het risico op onderduiken op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing, gezien zijn detentie, mogelijk terecht kan zijn, stelt de Raad vast dat die beslissing aangaande de termijn van 0 dagen op afdoende wijze wordt onderbouwd door te wijzen op artikel 74/14 § 3, 3° van de Vreemdelingenwet, nl. het gevaar voor de openbare orde. Wat betreft de argumentatie van verzoeker over dit laatste motief, kan de Raad volstaan met een verwijzing naar hetgeen supra werd uiteengezet.

Wat betreft het derde middel gericht tegen de beslissing tot terugleiding zegt verzoeker artikel 7, “tweede lid” te citeren. Het citaat dat verzoeker weergeeft, betreft echter niet het tweede lid, maar het derde lid. In het tweede lid van artikel 7 van de Vreemdelingenwet, dat de rechtsgrond vormt voor de beslissing tot terugleiding, staat immers: *“Onder voorbehoud van de toepassing van de bepalingen onder Titel III quater, kan de minister of zijn gemachtigde, in de in artikel 74/14, § 3, bedoelde gevallen de vreemdeling naar de grens terugleiden”*. Het citaat dat verzoeker weergeeft, zijnde het derde lid van artikel 7, vormt de rechtsgrond voor de vasthouding. De Raad heeft echter onder punt 2. reeds aangehaald niet bevoegd te zijn voor een beroep tegen de beslissing tot vasthouding. Dit middel is dan ook onontvankelijk.

Het eerste en tweede middel zijn ongegrond. Het derde en vierde middel zijn onontvankelijk.

4. Korte debatten

Verzoeker heeft geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zes januari tweeduizend vijftientwintig door:

A. MAES,
M. DENYS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.
griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

A. MAES